

но. Като разказва историята на разправията съ Баронъ Сакеларий и на нещастнитѣ опити за възвръщане на сънародницитѣ си въ Турско, поради което билъ незаслужено хуленъ и преследванъ, Селимински заключава: „И така, въ продължение на 14 години азъ се борихъ за доброто на моитѣ съотечественици въ Турция, Бесарабия и Ромъния, безъ да имамъ нѣкоя помощъ въ непосилната борба . . . Най-сетне, уморенъ отъ толкова безпокойствия, борби, клевети и пр., решихъ за кратко време да се оттегля“. Ималъ ли е отначало волята да пребъде до край наедно съ преселницитѣ, които и самъ е подтиквалъ нѣкога съ чиста съвѣсть да напустнатъ България, сега, когато ги е изтръгналъ отъ чокойска експлоатация, той смѣта, че може спокойно да ги остави на собствената имъ участъ, за да помисли малко и за себе си.

Защото и годинитѣ му сж напреднали доста и зависимостъта му отъ нѣкои по-силни и заможни членове на колонията въ Плоещъ и Букурещъ е станала непоносима. Той, 40 годишниятъ, има наистина горчивъ опитъ като народенъ застъпникъ и учителъ, за да не желае да прекара тѣй цѣлъ животъ. Нима предъ него не стои като заплашителенъ примѣръ провалата на единъ такъвъ неуморенъ и добродетеленъ мжжъ, какъвто е Атанасъ Нековичъ, достигналъ на старини да бжде изоставенъ отъ всички, въпрѣки голѣмитѣ си заслуги, да бжде може-би и презиранъ отъ тѣзи, за които е залѣгалъ най-много предъ чуждитѣ правителства? Въ положението, въ което изпада Нековичъ (той не е билъ понѣкога сигуренъ дори за насъщния си хлѣбъ), се оказватъ по-късно и други заслужили народни подвижници, каквото напр. П. Р. Славейковъ и другарѣтъ на Селимински отъ Атина Ст. Чомаковъ. Първиятъ, въ преклонна възраст, изповѣдва съ болка, че славата, спечелена съ толкова трудъ за народното дѣло, не могла да го храни; а вториятъ, пренебрегналъ напълно семейнитѣ си работи и разсипанъ материално, признава: „възторгътъ на борбата мина, и реалността, студената реалность взе да тегне върху ми“. Затова Чомаковъ моли въ 70-тѣ години Екзарха и Синода да му осигурятъ нѣкакъ „да премине остатъка отъ живота си въ положение, достойно за единъ народенъ служител“. Селимински, който сжщо тѣй е билъ „изложенъ на голѣми опасности и е понесълъ голѣми загуби поради обществената си дейность“, изтъква още по-рано: „всички мои беди